

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 18 września 2012 r.

DOLiS/DEC-878/12 [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.), art. 12 pkt 2 oraz art. 22 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana P.L. na przetwarzanie jego danych osobowych przez C S. A.,

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana P.L., zwanego dalej również Skarżącym, na przetwarzanie jego danych osobowych przez C S.A., zwaną dalej także Spółką. Z treści przedmiotowej skargi wynika, iż Skarżący cyt.: „(...) w dniu [...] lutego 2012 r. otrzymałem [Skarżący otrzymał] e-mail od firmy rekrutacyjnej C S.A. na mój [Skarżącego] prywatny adres e-mail [...]. Do wiadomości zostały dodane adresy e-mail innych osób »ponad 100«, w tym mój [Skarżącego] adres (...) zostałem [Skarżący został] bowiem wymieniony z imienia i nazwiska wśród innych adresów e-mail. Ponadto nie życzyłem [Skarżący nie życzył] sobie otrzymywać korespondencji od ww. firmy, za wyjątkiem wiadomości dotyczących ogłoszeń rekrutacyjnych, w których brałem [Skarżący brał] udział. Ponadto wysyłając dokumenty na ogłoszenie rekrutacyjne, nie widziałem w nim żadnej informacji, że moje [Skarżącego] dane osobowe będą przetwarzane w innym celu niż rekrutacja na konkretne stanowisko. (...)”. W związku z powyższym Skarżący wniósł o cyt.: „(...) wyciągnięcie konsekwencji wobec ww. firmy, nakazanie nieudostępniania moich [Skarżącego] danych osobowych osobom nieupoważnionym i należytego zabezpieczenia moich [Skarżącego] danych osobowych przed takim udostępnianiem jakie miało miejsce w opisaney sprawie. (...)”.

W celu rozpatrzenia przedmiotowego wniosku Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przeprowadził postępowanie wyjaśniające, w toku którego ustalił następujące okoliczności faktyczne:

1. C S.A. prowadzi działalność w zakresie usług konsultingowych, nie jest zatem firmą rekrutacyjną. W ramach prowadzonej działalności oferuje kompleksowe rozwiązania dla firm z wielu branż i przeprowadza procesy optymalizacji procesów biznesowych oraz wdrażania nowych produktów i rozwiązań IT. Spółka nie pośredniczy w nawiązywaniu umów przez osoby, których dane osobowe otrzymuje w procesie rekrutacyjnym z podmiotami trzecimi, zaś rekrutuje kandydatów wyłącznie na potrzeby własne.
2. W dniu [...] maja 2011 r. w odpowiedzi na ogłoszenie Spółki Skarżący wysłał wiadomość załączając do niej swój życiorys (CV). Skarżący jednocześnie wyraził zgodę na przetwarzanie jego danych osobowych dla potrzeb niezbędnych dla realizacji procesu rekrutacji.
3. W dniu [...] lutego 2012 r. Skarżący, w związku z prowadzonym procesem rekrutacyjnym, otrzymał wiadomość, w której zostały wyświetlone adresy e-mail wszystkich osób do których została ona skierowana. W treści tej wiadomości zawarte były informacje dotyczące technicznej strony procesu aplikacyjnego. Spółka wskazała, iż Skarżący wcześniej trzykrotnie wysyłał zgłoszenia rekrutacyjne: [...] sierpnia 2007 r., [...] marca 2008 r. oraz [...] lipca 2009 r.
4. Spółka w złożonych Generalnemu Inspektorowi wyjaśnieniach wskazała, że cyt.: „(...) taki sposób wysłania Kwestionowanego Maila nie jest zgodny z poprawnym sposobem prowadzenia korespondencji, [Spółka] podjęło bezpośrednio po jego wysłaniu przez pracownika następujące działania: a. wystosowało do wszystkich adresatów Kwestionowanego Maila korespondencję z przeprosinami, b. odbyło rozmowę dyscyplinującą z pracownikiem, który wysłał Kwestionowanego Maila wskazując na konieczność dołożenia najwyższej staranności, by przy wysyłce korespondencji mailowej adresy niektórych adresatów nie były widoczne dla pozostałych, c. wystosowało do osób odpowiedzialnych w [Spółce] za korespondencję masową informację wskazującą na konieczność dołożenia najwyższej staranności, by przy wysyłce korespondencji mailowej adresy niektórych adresatów nie były widoczne dla pozostałych. (...)”.

Po zapoznaniu się z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Przedmiotem postępowania administracyjnego przeprowadzonego w niniejszej sprawie jest naruszenie prawa do ochrony danych osobowych Skarżącego, w szczególności poprzez udostępnienie ich osobom trzecim przez Spółkę.

W pierwszej kolejności, wskazać należy, że ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwana dalej ustawą, w art. 6 określa definicję danych osobowych. Ustawodawca, formułując art. 6 ustawy, nie określił zamkniętego katalogu informacji stanowiących dane osobowe. Dlatego też przy rozstrzygnięciu, czy określona informacja lub informacje stanowią dane osobowe nieuniknione jest, w większości przypadków, dokonywanie zindywidualizowanej oceny, przy uwzględnieniu konkretnych okoliczności oraz rodzaju środków, czy metod potrzebnych do identyfikacji osoby. Adres poczty elektronicznej związany jest z usługą dostarczania/wysyłania wiadomości przy użyciu sieci telekomunikacyjnej, powiązany z infrastrukturą sieciową zarządzaną przez określonego operatora/dostawcę, u którego podczas tworzenia konta poczty elektronicznej rejestrowane są dane użytkownika. Natomiast, dla oceny, czy określony adres e-mail będzie daną osobową niezbędnym jest analiza wszelkich informacji związanych z danym adresem e-mail (np. IP komputera, czy danych z

formularza wypełnianego przy tworzeniu konta pocztowego). Informacje uzyskane z tej analizy mogą pozwolić na bezpośrednie zidentyfikowanie osoby fizycznej lub umożliwią jej pośrednią identyfikację. Istnieje zatem możliwość identyfikacji osoby będącej użytkownikiem danego adresu, podobnie jak na podstawie adresu IP użytkownika komputera. Elementarnym kryterium ułatwiającym uznanie adresu e-mail za daną osobową będzie w szczególności jego treść (np. zawierająca imię lub skrót imienia i nazwisko). Nie zawsze jednak adres ten prowadzi do identyfikacji osoby fizycznej. Może dotyczyć również podmiotów innych nie będących osobami fizycznymi. Adres poczty elektronicznej należy zatem traktować jako informację, która potencjalnie może być daną osobową, ale z uwzględnieniem wszelkich okoliczności występujących w konkretnym przypadku.

Jednocześnie należy wskazać, iż jednym z podstawowych obowiązków spoczywających na administratorze jest, wynikający z art. 36 ustawy, obowiązek zastosowania środków technicznych i organizacyjnych zapewniających ochronę przetwarzanych danych osobowych, a w szczególności zabezpieczenia danych przed ich udostępnieniem osobom nieupoważnionym. Niewywiązanie się z powyższych obowiązków może w konsekwencji prowadzić do powstania odpowiedzialności karnej na podstawie art. 51 ust. 1 ustawy. W myśl tego artykułu, kto administrując zbiorem danych lub będąc obowiązany do ochrony danych osobowych udostępnia je lub umożliwia dostęp do nich osobom nieupoważnionym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Na uwagę zasługuje fakt, iż ustawodawca przewidział odpowiedzialność sprawcy również w sytuacji, gdy czyn określony w art. 51 ust. 1 ustawy, został popełniony nieumyślnie. Stosownie bowiem do art. 51 ust. 2 ustawy, jeżeli sprawca działa nieumyślnie, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do roku. Krąg podmiotów określonych w ww. artykule nie został ograniczony wyłącznie do administratora danych, ale obejmuje także inne osoby, na których spoczywa obowiązek ochrony danych, np. pracowników zatrudnionych przy przetwarzaniu danych. W sytuacji, gdy mimo podjęcia przez administratora niezbędnych kroków w celu zabezpieczenia danych osobowych, tzn. zastosowania właściwych środków technicznych i organizacyjnych, dojdzie do ich udostępnienia osobie nieupoważnionej, odpowiedzialność ponosi osoba, która wykonywała obowiązki związane z operacjami na danych przetwarzanych przez administratora.

Wobec powyższego wskazać należy, iż materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie daje podstawy do przyjęcia, iż przypadek nieprawidłowego przetwarzania danych osobowych Skarżącego przez Spółkę zaistniał rzeczywiście (co potwierdza również Spółka w złożonych wyjaśnieniach). Zgodnie z art. 17 ust. 2 ustawy Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych może żądać wszczęcia postępowania dyscyplinarnego lub innego przewidzianego prawem postępowania przeciwko osobom winnym dopuszczenia do uchybień i poinformowania go, w określonym terminie, o wynikach tego postępowania i podjętych działaniach, niemniej jednak w tym przypadku czynności dyscyplinarne zostały już podjęte wobec osoby odpowiedzialnej za uchybienia i aktualnie nie istnieje stan niezgodny z przepisami o ochronie danych osobowych.

Niezależnie od powyższego istnieje możliwość wytoczenia powództwa cywilnego, jeżeli w przekonaniu Skarżącego jego dobra osobiste zostały naruszone. Zgodnie bowiem z art. 24 § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm.), ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła

oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny. Stosownie do § 2 wskazanego przepisu, jeżeli wskutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych. Jednocześnie, w myśl art. 448 Kodeksu cywilnego w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro zostało naruszone odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Natomiast art. 17 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), wskazuje na właściwość sądów okręgowych w rozstrzyganiu spraw tego rodzaju.

Mając powyższe na uwadze, w tym stanie prawnym i faktycznym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy o ochronie danych osobowych stronie niezadowolonej z niniejszej decyzji przysługuje, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, prawo złożenia do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).